

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 593/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. V., zastúpenej JUDr. Evou Borovskou, advokátkou, Štefánikova 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 137/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2014 doručená sťažnosť J. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 137/2013.

2. Sťažovateľka je v procesnom postavení navrhovateľky vo veci náhrady škody spôsobenej jej ublížením na zdraví vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 137/2013.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *„Sťažovateľka po skončení práce neschopnosti vyčíslila svoje nároky, ktoré jej vznikli v dôsledku ublíženia na zdraví, a ktoré jej spôsobila obvinená svojim konaním, a to stratu na zárobku počas práceneschopnosti, škodu z titulu ušlého zisku, ako aj náhradu z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré si u odporkyne uplatnila listom zo dňa 12. 04. 2013. Nakoľko obvinená nároky sťažovateľky neuhradila dobrovoľne, bola sťažovateľka nútená domáhať sa svojich práv súdnou cestou. Sťažovateľka uplatnila svoje nároky vo výške 9.227,54 € na Okresnom súde Piešťany - u porušovateľa návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 15. 04. 2013, ktorému bola pridelená spisová značka 5 Ro 95/2013. Vec sťažovateľky bola preložená do C_kového konania a je toho času vedené pod sp. zn. 7 C 137/2013, pričom do dnešného dňa t. j. po viac ako roku nebol v predmetnej veci urobený žiadny úkon... Porušovateľ od podania návrhu apríla 2013 v predmetnej veci neurobil žiadny úkon. Nakoľko porušovateľ v predmetnej veci neurobil od podania žiadny úkon, sťažovateľka listom zo dňa 04. 06. 2014 požiadala o vytýčenie termínu pojednávania, pričom poukázala na tú skutočnosť, že súd v konaniach na náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví, ku ktorému došlo v dôsledku protiprávneho konania, majú byť predmetné nároky poškodených vysporiadané s osobitnou rýchlosťou, tak aby poškodenému neprímerane dlhým konaním nevznikla ďalšia ujma, či už materiálna alebo psychická.*

Podľa informácií z infocentra bolo zistené, že porušovateľ len dňa 12. 06. 2013 (zrejme 2014, pozn.) dal pokyn, aby bol návrh na začatie konania doručený odporcovi... a to po 14 mesiacoch od podania návrhu.“

Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že návrh sťažovateľky bol 9. mája 2013 preradený do registra 7 C.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ňou označených práv postupom okresného súdu (bod 1), zakázal okresnému súdu porušovať jej práva

a prikázal mu vo veci konať, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie „v sume 10 000 €“ a trovy konania „vo výške 340,90 €“.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Sťažovateľka tvrdí, že postupom (nečinnosťou) okresného súdu v jej veci došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom sťažnosti dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je v tomto štádiu konania zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou

a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom, postupom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

7. Ústavný súd poukazuje aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovanie vyslovil, že „[o]jedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 455/2014).

8. Zo sťažnosti vyplýva, že po podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu 15. apríla 2013 okresný súd preradil 9. mája 2013 predmetnú vec do registra 7 C a až 12. júna 2014 urobil vo veci prvý procesný úkon, keď dal pokyn na doručenie návrhu odporcovi (bod 2).

9. Ústavný súd konštatuje, že doterajší postup okresného súdu v dobe od 15. apríla 2013 (resp. 9. mája 2013) do 12. júna 2014 (sťažnosť bola podaná ústavnému súdu 7. júla 2014, pozn.) sa nevyznačoval takými významnými prietahmi (majúcimi skôr charakter ojedinelej nečinnosti súdu), ktorý (postup) by bol spôsobilý naplniť ústavnú dimenziu prietáhov v konaní predpokladanú čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri tiež bod 7). Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

10. Z obsahu sťažnosti tiež nevyplýva, že sťažovateľka sa domáhala nápravy podaním sťažnosti predsedovi okresného súdu na zbytočné prietahy v predmetnom konaní. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05) účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

11. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd so zreteľom na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje preukázanie využitia právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

12. Podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle citovaných právnych noriem považuje ústavný súd za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

13. Sťažovateľka nepodala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v predmetnom konaní pred podaním sťažnosti ústavnému súdu a ani z obsahu sťažnosti a z jej príloh nevyplýva, že by k nesplneniu podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo zo strany sťažovateľky z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť bolo možné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu jej neprípustnosti.

14. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti (bod 3).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014